ΚΥΡΙΑΚΗ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος»
(Ἀπ. 1,10)

Φ 20
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2019

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΚΥΡΙΑΚΗ

Ἔτος Ε΄
Ἰούνιος 2019 – Αὔγουστος 2019
Ἀριθ. Φύλλου 20
ΚΥΡΙΑΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδιάκοπη ζωή 3
Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας 5
Ὁ Ἀντωνάκης 6
Μαρτυρική ζωή 7
Μαρία Ἐβελίνα 10
Ἔνθεη ὀπτική γωνία 16
Ἡ Ταπείνωση καί τό Μεγαλεῖο 18
Ὁ ἀληθινός ἡγέτης 19
Ὁ πειρασμός τῶν ἀριθμῶν 21
«Γενηθήτω τό θέλημά Σου» 23
«Χρυσό τό ἡλιοβασίλεμα...» 25
Ἀπόψεις – Σχόλια στὴν Ἐπικαιρότητα 26
Εἰς μνημόσυνον 28
Ἀπό τίς δραστηριότητές μας 30
Προσκύνημα στὴν Κέρκυρα 31

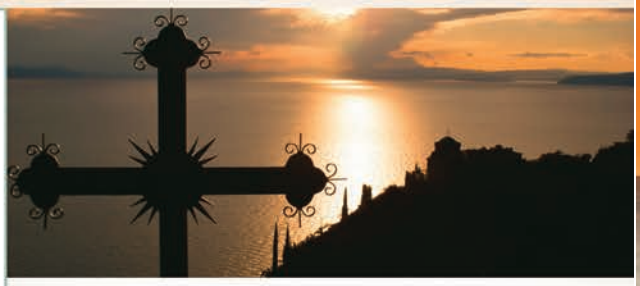

Φώναξε "Χριστέ μου, σέ χρειάζομαι"
καί ὁ Κύριος θά ἔρθει.

Ὅποια ἀνησυχία σοῦ δημιουργεῖ
αὐτός ὁ κόσμος,
αὐτοί οἱ ἄνθρωποι πού σέ πληγώνουν,
σέ ταλαιπωροῦν, σέ πικραίνουν
καί πληγώνουν τήν ψυχούλα σου,
στάσου στό ὕψος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Δές τόν Σταυρό. Ποῦ τοποθετεῖται;
Κάτω στό ἔδαφος; Ὄχι.
Πάνω στόν τροῦλο τοῦ ἱεροῦ ναοῦ,
πάνω σέ κορυφές, πάνω σέ βουνά
γιά νά βλέπεις ὄρθιος
τήν πορεία τῆς ζωῆς σου.
Ἀνοδική, σταυρική, ἀναστάσιμη.
Ἐκεῖ ψηλά ἡ σταύρωσή σου,
ἐκεῖ καί ἡ ἀνάστασή σου.

Ἐξώφυλλο: Ἱ. Μονή ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὄρους

Ἀδιάκοπη ζωή

† Στεργίου Ν. Σάκκου

Ἀνάπαυλα ἀναψυχῆς στήν κοπιαστική ρουτίνα, σταθμός ἀνεφοδιασμοῦ γιά τή συνέχεια τῆς ἐργασίας οἱ διακοπές διεγείρουν τόν πόθο ὄχι μόνο τῶν μικρῶν μαθητῶν ἀλλά καί τῶν ἐνηλίκων καί τῶν ὡρίμων καί κάθε ἐργαζομένου. Ὅλοι τίς νοσταλγοῦμε καί ἀπό πολύ νωρίς κάνουμε σχέδια καί προγράμματα γι᾽ αὐτές. Ἔτσι τόν Ἰούλιο καί τόν Αὔγουστο, τούς κατ᾽ ἐξοχήν μῆνες τῶν θερινῶν διακοπῶν, πολλές φορές τούς ἀναπολήσαμε κατά τή διάρκεια τοῦ χρόνου. Καί νά, ἦρθε τώρα ἡ ὥρα, ἀδέσμευτοι ἀπό τήν πίεση τοῦ ὡραρίου, ἀπελευθερωμένοι ἀπό τό τροχάδην τοῦ ὡρολογιοῦ, νά ἀπολαύσουμε τή δροσιά καί τήν ἠρεμία, νά ἀνανεώσουμε καί νά ἀνασυντάξουμε τίς δυνάμεις μας, νά πλουτίσουμε τίς ἐμπειρίες μας, νά χαροῦμε τή δροσιά τοῦ βουνοῦ, τήν ἁλμύρα τῆς θάλασσας, τίς τόσες φυσικές ὀμορφιές πού μᾶς περιβάλλουν.

Θά ἦταν ὅμως σφάλμα μεγάλο καί ἀδικία ἔναντι τοῦ ἑαυτοῦ μας νά καλύψουμε τίς διακοπές μόνο μέ τήν ἀργία ἀπό τήν ἐργασία μας, μέ τήν παραθέριση, τίς ἐκδρομές καί τίς ἄλλες διασκεδάσεις. Εἶναι πλουτισμός καί ἀξιοποίηση τῶν διακοπῶν, μαζί μ᾽ ὅλα αὐτά νά χαροῦμε καί τούς δικούς μας, πού μέσα στόν πυρετό τῆς ταχύτητας καί στήν ἀτονία τῆς συνήθειας συχνά τούς λησμονοῦμε, τούς παραμελοῦμε. Μία ἀνανέωση τῶν παλιῶν, πολυχρόνιων δεσμῶν μας θά ἀνανεώσει κι ἐμᾶς τούς ἴδιους. Ἔπειτα, στούς νέους τόπους, ὅπου πιθανόν θά βρεθοῦμε τό καλοκαίρι,

δέν εἶναι μόνο ἡ ἄψυχη φύση, εἶναι καί οἱ ἄνθρωποι, πού ζοῦν κι ἐργάζονται κοντά της. Πολλοί ἀπ' αὐτούς ἀξίζουν τό θαυμασμό καί ὅλοι ἀσφαλῶς τό σεβασμό μας ὡς εἰκόνες τοῦ Θεοῦ.

Ἀκόμη, ὁ ἑαυτός μας περιμένει νά τόν συναντήσουμε στίς διακοπές. Νά βρεθοῦμε μαζί του, ν' ἀφουγκρασθοῦμε τούς πόθους καί τίς βαθειές ἀναζητήσεις του, νά σκύψουμε μέ ἀληθινό ἐνδιαφέρον στά ζωτικά προβλήματά του, πού τά ἔχουμε ἀπωθήσει ἤ κακῶς ἀντιμετωπίσει στή φούρια τῆς καθημερινότητας. Παράλληλα μέ τίς ἐκδρομές στή φύση εἶναι καιρός τώρα τό καλοκαίρι νά αὐτοσυγκεντρωθοῦμε. Νά ἐκδράμουμε στό μέσα μας καί -ὅσο μποροῦμε- νά τό ἐξερευνήσουμε. Θά βροῦμε ἐκεῖ πολλά ἀξιοθέατα ξεχασμένα καί ἀναξιοποίητα. Κι ἀκόμη, ἀκολουθώντας τή σοφή συμβουλή «ἔνδον σκάπτειν», μποροῦμε νά ἀνακαλύψουμε τά σκληρά καί ἄγονα μέρη τῆς ψυχῆς μας. Νά ξεπετρώσουμε, νά ξερριζώσουμε ζιζάνια, νά κάψουμε ἄχρηστα. Ν' ἀνοίξουμε χῶρο καί πεδίο δράσεως γιά τόν καινό ἄνθρωπο, νά ἀνανεώσουμε τόν ἐν Πνεύματι ζῶντα ἑαυτό μας.

Κινητήρια δύναμη γιά ὅλα αὐτά εἶναι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, πού -εὐτυχῶς γιά μᾶς- δέν κάνει διακοπές στίς ἐπιχορηγήσεις της. Μέ μύριους τρόπους ἔρχεται νά μᾶς δροσίσει στήν κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ, νά μᾶς τονώσει καί νά μᾶς ἐνισχύσει στή γενική χαύνωση, νά μᾶς ξεκουράσει ἀληθινά, νά μᾶς ζωογονήσει. Γι' αὐτό, τό σπουδαιότερο μέσα στίς διακοπές εἶναι νά μή στρίψουμε διακόπτη στή σχέση μας μέ τόν Θεό καί τά θεῖα. Νά διατηρήσουμε ἀδιάκοπη τήν πνευματική μας ζωή. Μήν ἀφήσουμε νά «ἀργεῖ τό Εὐαγγέλιον», ὅπως ψάλλεται στόν Μέγα Κανόνα. Μή καταληφθοῦμε ἀπό τήν «ἀργία τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ», πού, ὅπως διαβάζουμε στό βίο τοῦ ἁγίου Παχωμίου, «βαρύνει τά χέρια καί τήν καρδιά».

Ἀνοιχτοί στήν ἐπικοινωνία μας μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, μποροῦμε νά περάσουμε τίς καλύτερες διακοπές μας. Νά προετοιμασθοῦμε ὄχι μόνο γιά τή νέα περίοδο πού μέ τό Σεπτέμβριο θ' ἀρχίσει ἀλλά καί γιά τήν ἀδιάκοπη ζωή μας, πού συνεχίζεται μέ τήν αἰώνια παραθέρισή μας στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ, στόν Παράδεισο. Ἀμήν!

Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας

Μητροπολίτη Λεμεσοῦ Ἀθανασίου

"Ὅταν ἤμουν νέος δεκαοκτώ – δεκαεννιά χρονῶν, ἤθελα ν' ἀποφασίσω τί θά κάνω μέ τή ζωή μου. Θά μείνω στό Ἅγιον Ὄρος; Νά ἐπιστρέψω πίσω; Θά γίνω μοναχός; Θά γίνω ἕνας κληρικός μέσα στόν κόσμο;

Ἔλεγα νά πῶ τοῦ Θεοῦ: «Θεέ μου, ἄς γίνει ὅ,τι θέλεις Ἐσύ». Ἀπό τήν ἄλλη σκεφτόμουν «καί ἄν γίνει κάτι, πού δέν τό θέλω ἐγώ;»

Δέν μποροῦσα νά πῶ αὐτή τήν κουβέντα, γιατί φοβόμουν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἔλεγα: «ἐγώ νά τοῦ πῶ νά γίνει ὅ,τι θέλει Ἐκεῖνος, ἀλλά ἄν γίνει κάτι πού δέν τό θέλω; Εἶμαι ἕτοιμος νά τό κάνω;».

Δέν ἤμουν ἕτοιμος, φοβόμουνα, γιατί δέν μποροῦσα νά καταλάβω ὅτι δέν εἶναι δυνατόν ὁ Θεός νά θέλει κάτι τό ὁποῖο ἐσένα θά σέ στριμώξει.

Δέν εἶναι δυνατόν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ νά σοῦ φέρει στή ζωή σου ἀναστάτωση, προβλήματα καί νά σέ ὁδηγήσει σέ δίλημμα. Ἀλλοίμονο.

Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ φέρνει εἰρήνη στόν ἄνθρωπο, φέρνει φῶς, ἀνοίγει διάπλατα ὁ δρόμος, ἀρκεῖ νά βρεῖς τή δύναμη νά πεῖς, «γενηθήτω τό θέλημά σου».

Αὐτό εἶναι τό μυστικό τῆς ἐλπίδος στόν Θεό. Νά βρεῖς τή δύναμη νά παραδώσεις τόν ἑαυτό σου στά χέρια τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἀντωνάκης

Μαρία Γουμενοπούλου

Ὁ δρόμος ἦταν γεμάτος παιχνιδάδικα. Τό παιδί πού κρατοῦσε ὁ πατέρας ἀπό τό χέρι τσίριζε ἀδιάκοπα, παρ' ὅλο πού μόλις πρίν λίγο τοῦ εἶχε ἀγοράσει παιχνίδι. Φαίνεται πώς ἤθελε καί κάτι ἄλλο. Κι ἔκλαιγε καί τσίριζε καί τράβαγε τόν πατέρα του πρός τά κεῖ πού ἤθελε αὐτό. Ἐκεῖνος, διατηρώντας τήν ψυχραιμία του, ψιθύριζε σιγανά καί εὐγενικά:

-Ἤρεμα, Ἀντωνάκη. Μή θυμώνεις, Ἀντωνάκη. Συγκρατήσου, Ἀντωνάκη.

Ἡ κυρία πού ἐρχόταν πίσω τους σχεδόν ἀγανάκτησε μέ τό κακομαθημένο παιδί. Καί θαύμασε τόν πατέρα γιά τήν αὐτοσυγκράτησή του. Θέλησε μάλιστα νά τόν ἐνθαρρύνει:

-Κύριέ μου, τοῦ λέει κάποια στιγμή. Ὀφείλω νά σᾶς συγχαρῶ γιά τήν ἠρεμία σας. Ἐγώ, ἄν τό παιδί ἦταν δικό μου, δέν θά μποροῦσα νά συγκρατηθῶ. Θά τοῦ 'δινα δυό τρεῖς στόν ποπό νά τίς θυμᾶται.

Ὕστερα στράφηκε πρός τό παιδί:

- Δέν κάνουν ἔτσι τά καλά παιδιά, Ἀντωνάκη. Οὔτε κλαῖνε μεσ' στόν δρόμο οὔτε στενοχωροῦν τόν μπαμπά τους.

Ἐκεῖνο σταμάτησε γιά λίγο νά τσιρίζει. Κοίταξε τήν περαστική γυναίκα, κι ὕστερα τῆς εἶπε:

- Δέν μέ λένε Ἀντωνάκη, ὅμως, Γιάννη μέ λένε. Ὁ μπαμπάς μου εἶναι ὁ Ἀντωνάκης...

Ἀναδημοσίευση ἀπό τό περιοδικό «Ὁ Κόσμος τῆς Ἑλληνίδος», τεύχος ἀρ.596.

Μαρτυρική ζωή

Ἀρχιμ. Αἰμιλιανοῦ Σιμωνοπετρίτη

Μαρτυρική ζωή σημαίνει χαρούμενη ζωή, ἀλλά καί ἡρωική. Ἕνα μικρό παιδί ζοῦσε στά χρόνια τῶν διωγμῶν. Ἦταν χαρούμενο, τραγούδι ἡ ζωή του. Καί μία ἡμέρα τοῦ λέγει ὁ εἰδωλολάτρης πατέρας του:

- Παιδί μου, ποιό εἶναι τό καλύτερο, τό ὡραιότερο δῶρο πού θέλεις νά σοῦ κάνω;

- Τό ὡραιότερο δῶρο; Πατέρα, εἶμαι χριστιανός! Πατέρα, τό ὡραιότερο δῶρο γιά μένα θά εἶναι ἕνας θάνατος γιά τόν Χριστό.

- Εἶσαι χριστιανός; ρώτησε τρομοκρατημένος ὁ πατέρας.

- Ναί, ἕνας θάνατος γιά τόν Χριστό θά εἶναι γιά μένα τό ὡραιότερο δῶρο. Τό ἔλεγε καί τό ξανάλεγε γιά νά τοῦ χαρίσει τό δῶρο αὐτό.

Δέν εἶναι δειλοί οἱ χριστιανοί, δέν εἶναι φιλόσαρκοι. Ξέρουν νά ζοῦν· ξέρουν ὅμως καί νά πεθαίνουν γιά τόν Χριστό. Ἔτσι ζοῦσαν καί ζοῦν οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας· τήν μαρτυρική τους ζωή τήν βλέπουμε ἀκόμη καί στήν ἄσκησή τους καί στούς ἑκούσιους πόνους. Οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτούς, ἔχοντας ἀπό μικρά παιδάκια ἀγαπήσει τόν Χριστό, ἤθελαν νά δαπανήσουν τά νιάτα τους καί νά δώσουν τήν ζωή τους, γιά νά πάρουν τόν Θεό τόν ὁποῖον ποθοῦσε ἡ ψυχή τους. Πολλές φορές ἐπί χρόνια κλείνονταν μέσα σέ σπηλιές, χωρίς νά τρῶνε καί χωρίς νά πίνουν. Μόνον Σαββατοκύριακο ἔβγαιναν γιά νά πᾶνε στήν ἐκκλησία καί τότε, μετά τήν ἐκκλησία, νά φᾶνε.

Ὁ Μέγας Βασίλειος καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος, παραδείγματος χάριν, ἔμεναν σέ ἕνα ἀσκηταριό ἔξω ἀπό τό ὁποῖο ψυχή δέν περνοῦσε, ἐκτός ἀπό κανέναν κυνηγό. Ζοῦσαν μέ στερήσεις, μέ δίψα, χωρίς φαγητό, μέσα στήν ὑγρασία, χωρίς φῶς, μέχρι πού σχεδόν παράλυτους τούς ἔβγαλε ἡ μητέρα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ἄλλοι κοιμούνταν λίγες ὧρες. Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος γιά πολλά χρόνια κοιμόταν μόνον τρεῖς ὧρες τό εἰκοσιτετράωρο, ὄρθιος, ἀκουμπισμένος σέ ἕνα σχοινί. Ἄλλοι, ὅπως ὁ βασιλιάς Θεοδόσιος ὁ μικρός, πού ἁγίασε, φοροῦσαν τρίχινα ἀπό μέσα γιά νά παιδεύουν τό κορμί τους. Ἄλλοι τό τύλιγαν μέ ἁλυσίδες. Ἄλλοι…πόσους νά ἀναφέρει κανείς!

Αὐτά σήμερα μᾶς φαίνονται παραμύθια ἤ παρερμηνεῖες τοῦ εὐαγγελικοῦ πνεύματος. Δέν νομίζετε ὅμως ὅτι κρύβουν ἕναν καταφανῆ ἡρωισμό, ἕνα ἀξιοζήλευτο μεγαλεῖο, ἕνα βάθος, ἕνα ὕψος ἀσύλληπτο; Μέ αὐτά ξεπερνοῦσαν τήν φύση, νικοῦσαν τά πάθη, ἐξαφάνιζαν τίς ὁρμές, καταπατοῦσαν τόν διάβολο, ἀποκτοῦσαν τήν φλογερή ἀγάπη, γίνονταν ἐλεύθεροι ἐσωτερικά καί μέ τήν ἀγγελική τους ζωή γίνονταν φῶτα σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους καί σέ ὅλες τίς γενεές.

Αὐτά ἔκαναν οἱ ἅγιοι πού εἶχαν μεγάλη καρδιά. Ἐμεῖς τί θά κάνουμε, γιά νά ἔχουμε μαρτυρικό πνεῦμα; Ποῦ θά δείξουμε τόν ἡρωισμό μας;

Πρῶτον, μέσα στίς θλίψεις, στούς πόνους, στά ἐμπόδια, στίς ἀποτυχίες, στίς φουρτοῦνες τῆς ζωῆς. Μέσα στήν ζωή πόνος παντοῦ καί κατήφεια. Μέ πόνο εἶναι

γεμάτη ἡ ζωή μας. Σέ αὐτές τίς δύσκολες στιγμές, ὅταν μᾶς ἔρχεται νά ποῦμε ὅτι ὁ Θεός φταίει, μέ ξέχασε - ποῦ ξέρεις, ἴσως καί νά μήν ὑπάρχει Θεός· μά ἄν ὑπάρχει, εἶναι σκληρός· γιατί νά μέ παιδεύει ἔτσι, ἐνῶ οἱ ἄπιστοι περνοῦν τόσο ὄμορφα; - στίς δύσκολες αὐτές στιγμές ἄς ποῦμε: «Δόξα σοι, ὁ Θεός». Δεῖξε ὅτι εἶσαι ἕνας μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ· ὅτι δέχεσαι μέ χαρά τόν πόνο πού συναντᾶς.

Δεύτερον, θά δείξεις τόν ἡρωισμό σου, ὅταν βλέπεις ὅτι ἡ χριστιανική ζωή χρειάζεται ἀγώνα, θυσίες, γιά νά κόψεις τά πάθη σου, τίς ἀδυναμίες σου, τίς ἁμαρτίες σου. Θέλει μόχθο γιά νά κοπεῖ ἡ ἁμαρτία.

Ὅταν ἀρχίζαμε τήν χριστιανική μας ζωή, ἤμασταν γεμάτοι ἀπό ἐνθουσιασμό. Ἀλλοίμονο, ἐάν δέν εἴχαμε ἐνθουσιασμό· θά μοιάζαμε μέ μία μηχανή ξεθυμασμένη, μέ ἕνα ρολόγι ξεκουρδισμένο καί δέν θά βγαίναμε πουθενά. Εἴχαμε λοιπόν τόν ἐνθουσιασμό μας, μᾶς βοηθοῦσαν καί ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, ὁ πνευματικός μας, τά χριστιανικά βιβλία, καί ἔτσι προχωρούσαμε. Σιγά σιγά ἄρχισαν οἱ δυσκολίες, οἱ ἀποτυχίες, οἱ ὑποχωρήσεις, οἱ ἁμαρτίες, οἱ πειρασμοί, σκέψεις νά σταματήσουμε ἤ νά γυρίσουμε πίσω. Τότε ἡ ζωή μας ἀπό τραγούδι, ἀπό χαμόγελο γίνεται σταυρός. Ὅταν, ἀγαπητέ μου, ἡ χριστιανική σου ζωή ἀρχίζει νά γίνεται δύσκολη καί νά σοῦ φαίνεται ἀσήκωτος σταυρός, ἐκεῖ στάσου ἀκλόνητος, γίνε μάρτυρας. Πές στόν ἑαυτό σου, «στῶμεν καλῶς»· στάσου ἀκλόνητος. Πές, ὅπως ὁ προφήτης, «ἰδού ἐγώ, Κύριε στέκομαι ἐδῶ νά ἐκτελέσω τό θέλημά σου»· ἤ ὅπως ἡ Παναγία, «ἰδού ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά τό ρῆμά σου». Ἐάν ἐπιμείνεις, μετά ἀπό τήν καταιγίδα θά ἔρθει ἡ γαλήνη, θά ξαναγίνει γιορτινή ἡ ζωή σου. Θά ἔχεις τώρα ἐπί πλέον καί τήν πείρα τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος, θά ἔχεις ἐμπειρία. Μετά ἀπό τήν δοκιμασία αὐτή, μετά ἀπό τό σήκωμα τοῦ σταυροῦ σου, θά ἀνάψουν πιά μέσα σου οἱ φλόγες τοῦ θείου ἔρωτος· θά ἀποκτήσεις τήν ὡραιότερη, τήν δυνατότερη, τήν ἁγνότερη, τήν ἀγγελικότερη ἀγάπη, τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλίο «Περί Θεοῦ Λόγος Αἰσθήσεως»

Μαρία Ἐβελίνα

Γράφει ἡ μητέρα της Ἔντνα, ἕνα μεγάλο παράδειγμα ἀγάπης καί ὑπομονῆς γιά τίς σύγχρονες μητέρες.

Ἕνα μικρό παιδάκι πού σήκωσε ἕνα μεγάλο σταυρό μαρτυρίου, ζεῖ τώρα στούς οὐρανούς.

Τόν Ἰούνιο τοῦ 2005, στήν ἐπτάχρονη κόρη μας Μαρία Ἐβελίνα, διαγνώσθηκε νευροβλάστωμα στό τέταρτο στάδιο.

Αὐτή ἡ σπάνια μορφή παιδικοῦ καρκίνου, προσβάλλει ἕνα στά 100.000 παιδιά τό χρόνο. Συνήθως, ἡ ἀσθένεια αὐτή ἀνακαλύπτεται, ὅταν τό παιδί εἶναι δύο ἐτῶν καί σχεδόν ποτέ δέν ἀνακαλύπτεται ἐάν δέν ἔχει ἤδη ἐξαπλωθεῖ στό νωτιαῖο μυελό καί στούς λεμφαδένες, γιατί δέν ἔχει καθόλου συμπτώματα μέχρι αὐτό τό στάδιο. Ὁ πιό ἐπιθετικός τύπος αὐτοῦ τοῦ καρκίνου, εἶναι τό πέμπτο στάδιο. Ἡ Μαρία Ἐβελίνα, δέν γεννήθηκε μέ τόν καρκίνο, πιθανόν ἄρχισε ἡ ἐξάπλωσή του ἀκριβῶς μερικούς μῆνες πρίν τόν ἀνακαλύψουμε.

Ὅταν ἔγινε ἡ διάγνωση, ὑπῆρχε ἕνας πολύ μεγάλος ὄγκος στήν κοιλιακή χώρα, καί ὑπῆρχαν σημάδια ὅτι ὁ καρκίνος ἀνέβαινε πρός τό στῆθος, γύρω ἀπό τή σπονδυλική στήλη καί τήν ἀορτή. Ὁ καρκίνος εἶχε ἐπίσης ἁπλωθεῖ στούς λεμφαδένες, στά ὀστᾶ καί στό νωτιαῖο μυελό. Τό ποσοστό νά θεραπευθεῖ ὁλοκληρωτικά καί νά μήν ἔχουμε κάποια μετάσταση μετά τήν θεραπεία εἶναι 30% - 40%. Αἰσθανθήκαμε πολύ μεγάλη λύπη, ἀλλά εἴχαμε καί πολύ μεγάλη ἐλπίδα. Ἡ Μαρία Ἐβελίνα, ἔλαβε τίς καλύτερες θεραπεῖες καί χιλιάδες ἄνθρωποι ἀνά τόν κόσμο, προσευχόντουσαν γι' αὐτήν. Ἕνα τόσο μικρό κοριτσάκι, γεμάτο ζωή καί χαρά μέ πολύ δυνατή πίστη.

Πρίν γίνει ἡ διάγνωση, εἶχε οὐρολοιμώξεις γιά ἀρκετές ἑβδομάδες καί παρότι ἔπαιρνε ἀντιβιώσεις ξαναεμφανιζόντουσαν καί μετά τήν θεραπεία καί παράλληλα κούτσαινε ἀρκετά. Στόν ὕπνο της ἔκλαιγε, γιατί πονοῦσαν ἀρκετά τά πόδια της. Δύο γιατροί μᾶς εἶπαν ὅτι δέν ἦταν τίποτα καί νά μήν ἀνησυχοῦμε, δέν πέρασαν ὅμως λίγες ὧρες καί μετά ἀπό ἐξετάσεις πού ἔκανε ἡ Μαρία Ἐβελίνα, οἱ γιατροί μᾶς εἶπαν ὅτι βρίσκεται στό τέταρτο στάδιο τοῦ νευροβλαστώματος καί σέ δύο ἡμέρες ἀρχίσαμε θεραπεία.

Στή διάρκεια ὅλων αὐτῶν, τήν ἀφήναμε νά παρακολουθεῖ τό νηπιαγωγεῖο, νά πηγαίνει στήν ἐκκλησία καί γενικά νά ζεῖ ὅσο μποροῦσε μιά φυσιολογική ζωή. Ὅλοι προσπαθούσαμε νά βλέπουμε τά πράγματα θετικά. Ἡ οἰκογένειά μας καί οἱ φίλοι μας, μᾶς βοήθησαν πάρα πολύ κατά τή διάρκεια ὅλης αὐτῆς τῆς περιπέτειας.

Ἡ Μαρία Ἐβελίνα βγῆκε ἀπό αὐτή τήν ἐμπειρία ἕνα χαρούμενο καί συνειδητοποιημένο παιδί, τό ὁποῖο ἀπέκτησε χαρακτήρα.

Ἐμεῖς προσευχόμαστε στό Θεό νά τήν θεραπεύσει τελείως. Γνωρίζουμε ὅτι ὁ Θεός θά δοξασθεῖ στή διάρκεια αὐτῆς τῆς δοκιμασίας καί προσευχόμαστε ἡ περιπέτεια τῆς ἀσθένειάς της νά γίνει μέ ὁποιοδήποτε τρόπο εὐλογία καί γιά ἄλλους. Δέ γνωρίζουμε ἀκόμη ἐάν ἡ Μαρία Ἐβελίνα θά θεραπευθεῖ τελείως, ἀλλά ξέρουμε ὅτι ἡ χημειοθεραπεία πέτυχε, εἶχε βέβαια μερικές μολύνσεις, ἀλλά τά πάντα ἔγιναν ὅπως ἦταν στό πρόγραμμα. Ὅταν ὁλοκλήρωσε τή θεραπεία της, τῆς κάναμε μαγνητικές πού ἔδειξαν ὅτι ὁ καρκίνος δέν ὑπῆρχε. Στή διάρκεια ὅλων αὐτῶν, εἴχαμε πολύ εἰρήνη καί ἐλπίδα καί ἡ Μαρία Ἐβελίνα σχεδόν ποτέ δέ φοβήθηκε.

Η ΜΑΡΙΑ ΕΒΕΛΙΝΑ ΟΜΩΣ ΥΠΟΤΡΟΠΙΑΣΕ ΜΕΤΑ ΑΠΟ 5 ΧΡΟΝΙΑ, ΣΤΙΣ 27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2010. Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΜΑΡΙΑ:

Πέμπτη, 7 Ὀκτωβρίου 2010
7.11μ.μ.

Τό γλυκό μας κοριτσάκι συνεχίζει νά εἶναι πολύ ἀδύναμο καί ἄρρωστο, ἀλλά θυμᾶται νά λέει εὐχαριστῶ γιά τά πιό ἁπλά πράγματα πού τῆς κάνουμε. Ἔχει μιά τόσο μεγάλη καρδιά πού ἀγαπάει ἀκόμα καί στίς πιό δύσκολες στιγμές.

Προσευχόμαστε μαζί καί διαβάζουμε τό ψαλτήρι στό δωμάτιό της, ἀκόμα καί ὅταν κοιμᾶται, συνέχεια, στή διάρκεια τῆς ἡμέρας. Ὁ π. Ἰακώβ ἦρθε μέ τή Θεία Κοινωνία καί μᾶς μετέλαβε, καί ἐμᾶς καί τή Μαρία Ἐβελίνα. Μετά ὅλοι μαζί ψάλαμε τόν Ἀκάθιστο Ὕμνο καί ἦταν πάρα πολύ ὄμορφα.

Ἀργά τό ἀπόγευμα ρώτησε τόν μπαμπά της Μάρκο καί ἐμένα, γιά μιά ἀκόμη φορά, ἐάν θά πεθάνει. Τῆς εἴπαμε ὅτι δέν ξέρουμε, ἀλλά ἐάν δέν γίνει τό θαῦμα θά πεθάνει.Τῆς εἴπαμε ὅτι ἐάν πεθάνει ἁπλά θά πάει σέ ἄλλον κόσμο καί θά εἶναι ὑγιής, χαρούμενη καί θά τήν ἀγαπᾶνε. Καί μοῦ ἀπαντάει: «Θά εἶμαι πολύ μόνη χωρίς τή μαμά μου καί τόν μπαμπά μου». Τῆς εἴπαμε ὅτι καί ἐμεῖς θέλουμε νά εἴμαστε μαζί της καί ὅτι ἀκόμη προσευχόμαστε στό Θεό νά τῆς χαρίσει τήν ζωή της, ἀλλά ἄν πεθάνει δέν θά νιώθει μοναξιά στόν οὐρανό καί κάποια μέρα θά εἴμαστε καί οἱ τέσσερις μαζί. Θά μᾶς λείψει, ἀλλά θά εἴμαστε καλά καί θά εὐχαριστοῦμε τό Θεό γιά κάθε μέρα πού ἦταν μαζί μας, πάντα ἦταν ἕνα θαυμάσιο, γλυκό καί ἀγαπητό κοριτσάκι. Τῆς εἴπαμε ὅτι ὁ χρόνος στόν οὐρανό εἶναι διαφορετικός καί μπορεῖ νά μᾶς συναντήσει πολύ σύντομα.

Μιλήσαμε καί γιά ἄλλα πράγματα, ἀλλά τό σημαντικό εἶναι ὅτι ἦταν πολύ ὄμορφη ἡ συνομιλία μέ τόν μπαμπά της, τόν ἀδελφό της Θωμά κι ἐμένα στό δωμάτιό της καί ἦταν πολύ ἤρεμη κατά τή διάρκεια ὅλης τῆς συζήτησης καί πραγματικά τά κατάλαβε ὅλα.

Τώρα πού σᾶς γράφω εἶναι ἀγκαλιασμένη μέ τό Θωμά καί τήν κόκκινη γάτα μας καί κοιμοῦνται ἕνα ἤρεμο καί ὄμορφο ὕπνο. Σᾶς εὐχαριστῶ γιά τίς προσευχές σας. Εἶναι τόσο καθησυχαστικό γιά ἐμᾶς νά εἴμαστε μέσα στήν ἀγάπη καί τίς προσευχές ὅλων σας. Ἀναμένουμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, γνωρίζοντας ὅτι τό ἄπειρο ἔλεός Του θά εἶναι μαζί μέ τόν καθένα μας. Σᾶς εὐχαριστοῦμε πολύ, γιατί ξέρουμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι προτρέπουν ὁ ἕνας τόν ἄλλο νά προσεύχονται γιά τή θεραπεία τῆς Μαρίας Ἐβελίνας, ἀκόμα καί σ' αὐτές τίς τελευταῖες της ὧρες. Αὐτό δείχνει πίστη καί αὐτό τό εἶδος τῆς πίστης εἶναι πολύ δυνατό.

Πέμπτη 7 Ὀκτωβρίου 10.19 μ.μ.

Ὑποφέρει, εἶναι πολύ πιό ἀδύναμη σήμερα καί ἔχουμε μεγάλη

λύπη. Ξέρουμε ὅτι πάρα πολλοί ἄνθρωποι προσεύχονται γιά τή Μαρία Ἐβελίνα νά γίνει καλά καί ἐάν εἶναι θέλημα Θεοῦ νά θεραπευθεῖ θά γίνει, ἀλλά ἐάν ὄχι, εἶναι ξεκάθαρο ὅτι δέν ἦταν τό θέλημά Του καί θά τό δεχθοῦμε καί θά τόν εὐχαριστοῦμε γιά τήν ἀγάπη Του. Ἡ καρδιά μου εἶναι πολύ βαριά γιά νά γράψω ἄλλα...

Παρασκευή 8 Ὀκτωβρίου

Σήμερα τό ἀπόγευμα 8 Ὀκτωβρίου 5.15 μ.μ., τό γλυκό πνεῦμα τῆς Μαρίας Ἐβελίνας, πῆγε νά συναντήσει τόν Κύριό μας... Ὁ σύζυγός μου Μάρκος, ὁ γιός μου Θωμάς καί ἐγώ, ἤμασταν μαζί της καί ὁ καθένας μας τῆς μιλοῦσε. Φίλησα τό γλυκό προσωπάκι της κοντά στό ἀριστερό αὐτάκι της καί τῆς εἶπα ὅτι ἔρχεται ὁ φύλακας ἄγγελός της νά τήν πάρει στόν οὐρανό καί ὅτι θά δεῖ τήν μητέρα μου.

Τῆς εἶπα νά πεῖ στή μητέρα μου ὅτι τήν ἀγαπᾶμε καί μᾶς λείπει. Τῆς εἶπα ὅτι ὅλοι οἱ ἅγιοι πού τόσο καιρό προσευχόντουσαν γι' αὐτή, θά εἶναι πολύ χαρούμενοι νά τήν δοῦνε καί θά τήν ἀγαπᾶνε ὅλοι.

Κοιμήθηκε ἐντός λεπτοῦ περικυκλωμένη μέ τήν ἀγάπη καί τίς προσευχές τῆς οἰκογένειάς της. Τώρα εἶναι ἐλεύθερη... Ὅλη μέρα ἤμασταν μαζί της μέ προσευχή καί ψαλτήρι. Μετά τήν κοίμησή της ψάλαμε τό Τρισάγιο καί ἄλλες ὅμορφες προσευχές καθώς ἡ ψυχούλα της ἀνέβαινε στόν οὐρανό.

Εἴμαστε εὐγνώμονες γιά τό μεγάλο ἔλεος τοῦ Θεοῦ πού μᾶς ἔδωσε τή Μαρία Ἐβελίνα, καί εἴχαμε τή δυνατότητα νά εὐλογηθοῦμε μέ τή γλυκύτητά της γιά ὀκτώ πολύτιμα χρόνια. Ἄφησε αὐτή τή γῆ μέ ἁγνή καί ὅμορφη ψυχή. Θά ἐκπέμπει χαρά στόν οὐρανό καί ἐμεῖς θά περιμένουμε μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ νά τήν ξανασυναντήσουμε. Κάπως θά βροῦμε τή χάρη νά ζήσουμε τίς ζωές μας μέχρι τότε...

Τετάρτη 13 Ὀκτωβρίου
11.28 π.μ.

Στίς τελευταῖες ἡμέρες της ἡ Μαρία Ἐβελίνα, ἔδειξε πολύ ἀγάπη καί ἐνδιαφέρον γιά ἐμᾶς, προπαντός γιά τόν ἀδελφό της. Μιλοῦσε πολύ λίγο γιά τόν ἑαυτό της καί ποτέ δέν ἔδειχνε νά τόν λυπᾶται. Ἡ μεγαλύτερή της ἔννοια γιά τόν θάνατο ἦταν ὅτι θά τῆς ἔλειπε ἡ οἰκογένειά της καί ὄχι ἡ ἐπίγεια ζωή. Ἡ γλυκύτητά της μᾶς ἐπηρέασε πάρα πολύ, ἐμᾶς πού ζήσαμε αὐτές τίς τελευταῖες ἡμέρες μαζί της καί μᾶς ἀνέβασε πολύ τόν πῆχυ γιά τήν ὑπόλοιπη ζωή μας. Τό ταξίδι δέν ἔχει τελειώσει γιά ἐμᾶς. Τό καινούργιο κεφάλαιο μόλις ἀρχίζει καί προσπαθοῦμε νά ἀντιμετωπίσουμε τήν ἔλλειψή της, μέ τήν προσευχή στήν ὁποία ζητᾶμε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ νά μᾶς ὁδηγήσει στά καινούργια μονοπάτια τῆς ζωῆς μας...

Τρίτη 19 Ὀκτωβρίου
11. 53 π.μ.

Ἡ Μαρία Ἐβελίνα μᾶς εἶχε πεῖ ὅτι θά νικοῦσε τόν καρκίνο γιά ἄλλη μιά φορά. Ἐμεῖς ἀπεγνωσμένα στήν κυριολεξία θέλαμε νά τό πιστέψουμε καί πραγματικά τελικά βγῆκε ἀληθινό μέ πιό διαρκῆ τρόπο: ὄντως ἡ Μαρία Ἐβελίνα νίκησε τόν καρκίνο, γιατί δέν τόν ἄφησε νά τῆς πάρει τήν ἀγάπη της, τή χαρά της καί ὅ,τι ἄλλο γλυκό στοιχεῖο εἶχε καί τό σκόρπιζε στούς γύρω της. Τόν νίκησε, πιστεύοντας στό Θεό ἀκόμα καί στίς τελευταῖες στιγμές της καί μέ τήν ἀγάπη της προσπαθοῦσε νά παρηγορήσει τήν οἰκογένειά της, ἀκόμα καί τίς τελευταῖες ὧρες της. Νίκησε τόν καρκίνο, μή δίνοντάς του δύναμη νά τήν ἐμποδίσει νά ζεῖ μιά ὄμορφη γεμάτη ζωή.

Ἡ Μαρία Ἐβελίνα, ἤθελε νά ζήσει καί εἶχε πολύ ἐνθουσιασμό γιά τή ζωή. Σέ λιγότερο ἀπό 24 ὧρες ἀπό τήν κοίμησή της, καθώς ὑπέφερε ξαπλωμένη στό κρεββάτι της, μή μπορώντας οὔτε νά πιεῖ ἀπό τό ποτήρι, μοῦ ζήτησε νά τήν πάω στά καταστήματα...

Μετά ἀπό λίγο ἄρχισε νά κλαίει καί ρωτοῦσε ἐάν πεθαίνει. Ὅταν τῆς εἴπαμε ὅτι θά πεθάνει ἐάν δέν γίνει θαῦμα, τό μόνο της μέλημα δέν ἦταν τί πράγματα δέν πρόλαβε νά κάνει, ἀλλά ὅτι θά τῆς λείπαμε καί ὅτι θά μᾶς στεναχωροῦσε. Ἔκανε μεγάλη προσπάθεια νά μιλήσει στόν ἀδελφό της τό Θωμᾶ, νά τοῦ πεῖ νά μή στεναχωριέται καί ὅτι τόν ἀγαπάει.

Ὁ θάνατος ἔρχεται σέ ὅλους

μας. Εἶναι δύσκολο ὅταν ἔρχεται νωρίς γιά ἕνα παιδάκι, ἀλλά ὅταν σκέφτομαι γιατί εἴμαστε ἐδῶ, ποιός εἶναι πραγματικά ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας, δέν εἶναι αὐτά πού δέν πρόλαβε νά κάνει, ἀλλά εἶναι νά μάθουμε νά ἀγαπᾶμε καί νά λατρεύουμε τό Θεό καί αὐτό μᾶς κάνει νά μήν εἴμαστε ἐγωϊστές, νά ἀγαπᾶμε καί νά βοηθᾶμε τούς ἄλλους.

Τά τελευταῖα λόγια τῆς μητέρας της, τήν *Παρασκευή 5 Νοεμβρίου:*

28 μέρες χωρίς τήν Μαρία Ἐβελίνα, ἀλλά 28 μέρες πιό κοντά στή μέρα πού θά τήν δῶ ξανά...

***

Ἡ μητέρα τῆς μακαριστῆς Μαρίας Ἐβελίνας, ἡ Ἔντνα, εἶναι ἀμερικανίδα, δέν γεννήθηκε ὀρθόδοξη, ἀλλά στό διάβα τῆς ζωῆς της γνώρισε τήν Ὀρθοδοξία καί βαπτίστηκε. Τό ἴδιο καί ὁ σύζυγός της Μᾶρκος. Πήγαιναν τήν Μαρία Ἐβελίνα στόν π. Ἰάκωβο κάθε Κυριακή γιά νά τήν σταυρώσει καί νά τήν κοινωνήσει. Προσεύχονταν ἰδιαίτερα στόν Ἅγιο Ἰωάννη γιά τήν θεραπεία της. Ἤλπιζαν στόν Θεό.

Θά ἀναρωτηθήκατε ἴσως, ὅταν εἴδατε στά ἄρθρα τοῦ περιοδικοῦ νά ἔχουμε τήν φωτογραφία ἑνός μικροῦ κοριτσιοῦ καί μιά μικρή περίληψη τῆς δοκιμασίας πού ἐπέτρεψε ὁ Θεός νά περάσει αὐτή ἡ ἀγγελική ψυχή ἀπό τά βρεφικά χρόνια τῆς ζωῆς της. Ἐλπίζουμε διαβάζοντας τήν ἱστορία της καί ἰδιαίτερα τά λόγια τῆς μητέρας της Ἔντνας, νά νιώσατε αὐτό πού νιώσαμε κι ἐμεῖς... Ὅτι εἴμαστε μάρτυρες καί δέκτες μιᾶς ἱστορίας ἑνός μικροῦ μάρτυρα πού γαλουχήθηκε στά νάματα τοῦ Χριστοῦ ἀπό τότε πού γεννήθηκε, ἀπό μιά μητέρα πού ὅπως ἡ Ἁγία Σοφία ἔδωσε μέ χαρά τά παιδιά της στόν Χριστό, ἔτσι καί ἡ Ἔντνα, ἡ πρώην προτεστάντισσα, ἀγάπησε τόσο τόν Χριστό πού μέ ἐμπιστοσύνη σ' Αὐτόν καί μέ ἀκλόνητη πίστη γιά τήν αἰώνια ζωή κοντά Του, παρέδωσε μέ ὅλη της τήν ἀγάπη σ' Αὐτόν τήν μικρή της κόρη στό θεῖο Του θέλημα.

Ἑλληνίδα μου, γλυκιά ὀρθόδοξη μάνα, δές τίς σημερινές ἁγίες καί ἀκολούθησε τό παράδειγμά τους. Ἀνάθρεψε τά ἑλληνόπουλά μας μέ ἐμπιστοσύνη καί ἀγάπη στόν Χριστό, ὅπως ἡ Ἔντνα.

Ἀναδημοσίευση ἀπό τό περιοδικό «Μοναχική Ἔκφραση», τεῦχος ἀρ. 40.

Ἔνθεη ὀπτική γωνία

Δέν εἶναι λίγες οἱ στιγμές πού τήν ἠρεμία τῆς ἡμέρας ἔρχεται νά ταράξει μία δυσάρεστη εἴδηση, χωρίς νά εἶναι ἀπαραίτητο ν'ἀφορᾶ ἐμᾶς προσωπικά. Τά δυσάρεστα συμβαίνουν γύρω μας, στήν πόλη μας, στήν πατρίδα μας, παντοῦ στόν πλανήτη. Ὁ πόνος ἴδιος, τό πῶς ὅμως ἐμεῖς τόν ἀποδεχόμαστε διαφέρει. Μέ ἄλλη ὀπτική γωνία ὑποδέχεσαι τίς συμφορές, ὅταν ἔχεις ἐλπίδα καί διαφορετικά ὅταν αὐτή λείπει.

Γυρνώντας τό κουμπί τοῦ ραδιοσταθμοῦ, γιά νά ξεφύγω ἀπ'τή θλιβερή «ἐγκάθετη» ἐνημέρωση, πιάνω τό γνωστό τραγούδι: «Μπουρίνι θά ξεσπάσει, ποιός τό ξέρει..., ἄς ἔρθει ἡ βροχή καί τό χαλάζι κι ἄς σπάσουν οἱ οὐρανοί μ'ὀρμή στή γῆ. Ἐσένα ἔχω πατέρα τί μέ νοιάζει;». Ἡ ψυχή ἀναθαρρεῖ, ἀγάλλεται, παίρνει φτερά ἐλπιδοφόρα πού μ'ἀνεβάζουν σέ ἄλλο κανάλι. Ἡ χαρά κι ἡ αἰσιοδοξία κυριαρχοῦν ἐκεῖ. Μαζί μέ ἄλλους ἀδελφούς πού ἔχουμε συντονιστεῖ στήν ἴδια συχνότητα νιώθουμε ἀνάλαφροι. Ἄλλος κρατᾶ τό βάρος... Μόλις τελειώνει τό τραγούδι ξαναγυρνῶ στίς εἰδήσεις. Τά ἴδια καί χειρότερα. «Μετά τό ξεπούλημα τῆς Μακεδονίας μας, ἔρχεται ὁ ἔξωθεν ἐξευτελισμός...βλαβερές συνέπειες στήν οἰκονομία..καταστροφές ἀπό νέο κύμα κακοκαιρίας. Αὐτή τή φορά ἔχει ὄνομα «Χ», ἀκόμα ποιό δυσοίωνο γιά τό περιβάλλον. Ὄχι ὅμως γιά μένα. Ὄχι ὅτι θ'ἀποφύγουμε τίς ἐπικείμενες καταστροφές. Ὅλα ὀφείλονται στή δική μας ἀποστασία κι ἔχουμε χρέος ν'ἀναλάβουμε τίς εὐθύνες μας καί νά διορθώσουμε τά κακῶς κείμενα. Ὅμως μ'ἐλπίδα, μέ προσδοκία στή θεία βοήθεια, μέ θάρρος γιατί δέν εἴμαστε μόνοι μας. Ἔχουμε ταυτότητα πού γράφει «Χριστιανός». Ἔτσι κι ἐγώ, δέν ἔχω τό δικαίωμα ν' ἀπελπίζομαι, νά παραπατῶ ἀπό λύπη, νά τά βλέπω παντοῦ μαῦρα.

Πιάνω τό χέρι τοῦ Θεοῦ μου. Τί νά φοβηθῶ; Δέν ἀποβλέπω σ'ἐνίσχυση ἐπίγειων μεγάλων δυνάμεων. Ὁ Θεός μοῦ στέλνει τούς ἀγγέλους Του δωρεάν, χωρίς ἀντάλλαγμα καί μόνο ἀπό ἀγάπη ἐνδιαφέρεται γιά τήν κάθε μου στιγμή, μέ παρακολουθεῖ μέ τό ἄγρυπνο μάτι Του. Εἶναι ἔμπιστος, ἀξιόπιστος. Ἄν πέσω, θά μέ σηκώσει ἀρκεῖ νά τό θέλω. Ἄν χτυπήσω, θά μέ περιθάλψει ἀρκεῖ νά τοῦ ἐμπιστευτῶ τή ζωή μου. Ἄν κινδυνέψω πρός θάνατον,

μοῦ δείχνει τό Σταυρό Του. Αὐτόν νά κοιτάξω, νά σωθῶ ὅταν χίλια μύρια φίδια μέ περικυκλώνουν ἀπειλητικά.

Ὁ Θεός μου, μέ θέλει παιδί Του χαρούμενο. Αὐτό τό καταλαβαίνω ἄμεσα, γιατί ἀπό τίς πιό εὐτυχισμένες στιγμές τῆς ζωῆς μου, εἶναι νά κοιτάζω τά παιδιά μου νά παίζουν ἀνέμελα καί νά ζοῦν χαρούμενα. Τά καμαρώνω καί θέλω κι ἐγώ στό μεγάλο Πατέρα ν'ἀνταποδώσω τή χάρη καί τήν τιμή πού μοῦ ἔκανε νά εἶμαι παιδί Του. Ἔτσι, ὀφείλω νά χαίρομαι γιατί ἔχω λόγους γι'αὐτό. Μοῦ ἔδωσε τή δική Του χαρά, φυλακτό πολύτιμο.

Ἐκεῖνος μέ τήν πρόνοιά Του, ἀναλαμβάνει τήν εὐθύνη τῆς συντήρησής μου, ὅπως ἄλλωστε κι ὅλης τῆς δημιουργίας. Πολλά ὄντως διδάγματα μᾶς δίνει καί ἡ φύση. Ἰδιαίτερα τήν ἄνοιξη πού μοσχοβολᾶ ἀπό λουλούδια καί δέντρα πού φιλότιμα ἀνθίζουν, λές καί δέν πέρασε βαρύς χειμώνας. Ὅλη ἡ πλάση βουίζει ἀπό τά τιτιβίσματα τῶν πουλιῶν, πού ἐλεύθερα σπαθίζουν τόν ἀέρα, σάν νά μή τούς ἄγγιξε ἡ παγωνιά. Ἐμπρός κι ἐσύ, ψυχή μου. Συντραγούδησε μαζί τους:

«Στόν οὐρανό ἔχω
δές ἕναν πατέρα
Μέ φροντίζει Αὐτός στοργικά.
Κάθε ἔννοια πετάει
ἡ χαρά μου γελάει
καί στόν ἄνεμο σφυρίζω
ζωηρά...».

Διαμάντω Τοσουνίδου

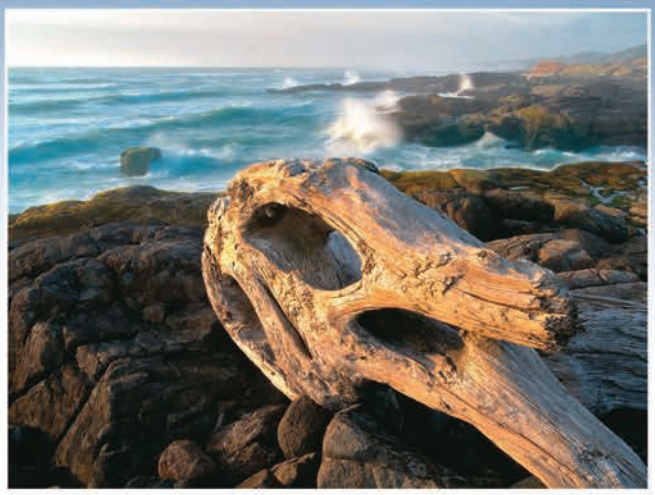

Κάποτε μιά ὁμάδα στρατιωτῶν, κατά τή διάρκεια τῆς ἄσκησής τους, εἶχαν ἐπιφορτιστεῖ μέ τήν ἐργασία νά σηκώσουν ἕνα βαρύ καί μεγάλο τμῆμα ἑνός κορμοῦ δέντρου. Ὁ λοχαγός τῆς ὁμάδας τούς ἔδωσε ἐντολή νά καταβάλουν μεγαλύτερη προσπάθεια, γιά νά μπορέσουν νά σηκώσουν τόν τεράστιο κορμό δέντρου.

Ἐκείνη τή στιγμή, περνοῦσε ἀπό ἐκεῖνο τό σημεῖο ἕνας ἔφιππος ἄντρας. Πλησίασε τήν ὁμάδα στρατιωτῶν καί βλέποντας πόσο σκληρά ἀγωνίζονται οἱ στρατιῶτες νά σηκώσουν τό μεγάλο κορμό, εἶπε:

– Λοχαγέ, δέ νομίζεις πώς οἱ στρατιῶτες σου, μέ τή δύναμη ἑνός ἀκόμη ἄντρα, τή δική σου, θά μποροῦσαν νά σηκώσουν αὐτό τό κομμάτι ξύλο πιό εὔκολα;

– Δέν εἶναι ἡ δουλειά μου αὐτή, κύριε. Εἶμαι λοχαγός κι ὄχι ἕνας ἁπλός στρατιώτης.

Τότε, ὁ ἄντρας πού τούς πλησίασε, κατέβηκε ἀπό τό ἄλογό του, πῆγε κοντά τους, ἔσκυψε καί μαζί μέ τούς στρατιῶτες σήκωσε τόν κορμό τοῦ δέντρου. Ἔτσι, μέ τή βοήθειά του, οἱ στρατιῶτες κατάφεραν νά διεκπεραιώσουν τήν ἐργασία πού τούς εἶχε ἀναθέσει ὁ λοχαγός τους.

Φεύγοντας, αὐτός ὁ ἄντρας εἶπε στόν λοχαγό:

– Λοχαγέ, τήν ἑπόμενη φορά πού ἡ ὁμάδα στρατιωτῶν σου χρειαστεῖ βοήθεια, φώναξε τόν διοικητή!

Αὐτός ὁ ἄνθρωπος πού μίλησε στό λοχαγό ἦταν ὁ Τζώρτζ Οὐάσινγκτον καί τότε διοικητής τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ.

Ἔτσι κι ἐσύ λοιπόν.

Ἄν καμιά φορά ἀναρρωτηθεῖς:

– Γιατί ἡ θάλασσα εἶναι ἡ βασίλισσα τῶν ὑδάτων;

Νά θυμᾶσαι τό λόγο:

Ἐπειδή στέκεται πιό χαμηλά ἀπό τά ρυάκια, τούς ποταμούς καί τίς λίμνες.

Ἡ Ταπείνωση καί τό Μεγαλεῖο

(πραγματικό περιστατικό)

Ὁ ἀληθινός ἡγέτης

Δέν ὑπάρχει ἡγέτης – πνευματικός ἤ κοσμικός, παγκόσμιος ἤ τοπικός – πού νά μπορεῖ νά ἐγγυηθεῖ σωτηρία, ἄν ἡ ἡγεσία του δέν ἐκκινεῖ ἀπό ταπείνωση, ἀπό αὐτή τή διάθεσή του νά γονατίσει καί νά πλύνει τά πόδια τῶν παιδιῶν του, δηλώνοντας σιωπηλά ὅτι εἶναι ὁ Κύριος πού συνειδητά γίνεται δοῦλος.

Μάρω Σιδέρη

Ὁ ἀληθινός ἡγέτης, ὁ ἀληθινός Σωτήρας, αὐτός πού ἀξίζει νά ἀκολουθήσεις δέ στήνεται ὑπερήφανος κι εὐθυτενής ἐν μέσω ὀπαδῶν, οὔτε τυμπανίζει λόγους γεμάτους στόμφο καί ὑποσχέσεις. Γίνεται ὁ ἴδιος ἡ ὑπόσχεση, γίνεται ὁ ἴδιος αὐτό πού θέλει νά γίνουν ὅσοι τόν ἀκολουθοῦν.

Ὁ ἀληθινός ἡγέτης, ἐκεῖνος πού δέ διεκδικεῖ τή θέση τοῦ πρώτου γιά τό προσωπικό του συμφέρον, δέ διαφημίζει τά σχέδια τῆς σωτηρίας πού εὐαγγελίζεται. Εἶναι οἱ πράξεις του κατά τοῦ ἑαυτοῦ του καί ὑπέρ τῶν ἄλλων πού βροντοφωνάζουν τήν ἀλήθειά του. Ὁ ἴδιος παραμένει σιωπηλός ὅταν οἱ ἄλλοι φωνάζουν, ἐνοχλεῖται ἀπό τά χειροκροτήματα, δέν ἐντυπωσιάζεται ἀπό τίς δάφνες, δέν κατηγορεῖ τούς κατηγόρους του, δέν ἐκδικεῖται τούς ἀντιπάλους του. Ὑπομένει ἀλλά δέν ὑποτάσσεται, προσφέρει ἀλλά δέ διεκδικεῖ, χαρίζει ἀλλά δέ χαρίζεται, θυσιάζεται ἀλλά δέ θυσιάζει, συγχωρεῖ ἀλλά δέν παρεκκλίνει, εἶναι ἄρχοντας ἀλλά δέν κρατᾶ τήν ἀρχοντιά του μόνο γιά τόν ἐαυτό του καί γιά τούς «δικούς του»: τήν προσφέρει ἀπόλυτα σέ ὅποιον τοῦ τή ζητήσει, γιατί δέν ἀγαπᾶ τίς κλίκες οὔτε τούς αὐλικούς.

Ὁ ἀληθινός ἡγέτης δέ βασίζει τή σωτηρία τοῦ συνόλου στό αἷμα τῶν ἄλλων, τή βασίζει πρῶτα καί μοναδικά στό δικό του αἷμα καί εἶναι τό δικό του αἷμα πού ρέει καί ἐμπνέει κι ἄλλους νά ματώσουν γιά τό σύνολο. Ἐκεῖνος ὅμως τή θυσία τῶν παιδιῶν του δέν τήν ἀπαιτεῖ, τή χαίρεται, τήν τιμᾶ ἀλλά δέν τήν ἀπαιτεῖ, μόνο τήν ἐμπνέει.

Ὁ ἀληθινός ἡγέτης στέκεται ἐνώπιον ἰσχυρῶν ἀλλά δέν προσκυνᾶ. Σταυρώνεται ἀλλά δέν πεθαίνει, πεθαίνει ἀλλά ἀνασταίνεται, ἀνασταίνεται καί ἀνασταίνει.

Κάποτε ἕνας θεολόγος εἶχε πεῖ ὅτι ἡ ἀληθινή θεολογία σέ κάνει «ἀναρχικό», δέν εἶχε ἄδικο: οἱ μεγαλύτεροι ἅγιοι δέν προσκύνησαν τήν κοσμική ἀρχή στόν παραλογισμό της. Μοιραῖο εἶναι: ὅταν μελετᾶ κανείς τήν ἱστορία τοῦ Ἰησοῦ, ἀναζητᾶ ἡγέτες μέ παρόμοια χαρακτηριστικά, καί φυσικά ἀπογοητεύεται ἀπό τούς γήινους «πρώτους» καί τήν ἀσχήμια τῆς ἐγωκεντρικῆς τους ἡγεσίας δέν τήν προσκυνᾶ. Ἴσως γι αὐτό ἀπομυθοποιεῖται κι ἀποδυναμώνεται στίς μέρες μας τόσο ἡ θεολογία: γιατί ἄν βουτήξεις στά μυστικά πού κρύβουν τά Εὐαγγέλια, δύσκολα ἐναποθέτεις τίς ἐλπίδες σου σέ ψευτοηγέτες, δύσκολα τούς ἐμπιστεύεσαι, δύσκολά τούς χειροκροτᾶς καί σοῦ εἶναι ἀδύνατο νά γίνεις ὀπαδός τους κι αὐτό γιά τούς ψευτοηγέτες εἶναι αἰῶνες τώρα ἐξαιρετικά ἐνοχλητικό καί ἐπικίνδυνο.

Ἄν ἀγαπᾶμε μόνο αὐτούς πού μᾶς ἀγαπᾶνε,
εἴμαστε ἔμποροι καί κάνουμε ἀνταλλαγές.
Ἄν κάνουμε τό καλό μόνο στούς εὐεργέτες μας,
εἴμαστε ὀφειλέτες καί ἐπιστρέφουμε τό χρέος μας.

Ἡ εὐσπλαχνία δέν εἶναι κάποια ἀρετή
πού ἁπλά ἀποπληρώνει τίς ὀφειλές της,
ἀλλά πού πάντα δανείζει.

Ἡ ἀγάπη εἶναι ἀρετή πού δανείζει συνέχεια
χωρίς νά ἐλπίζει σέ ἐπιστροφή τῆς ὀφειλῆς.

Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

Ὁ πειρασμός τῶν ἀριθμῶν

Ἐπισκόπου Ἀρούσας καί Κεντρικῆς Τανζανίας κ. Ἀγαθόνικου

Θυμᾶμαι πολλά χρόνια πρίν, ὅταν ἤμουν δάσκαλος, τό δυσκολότερο μάθημα γιά μένα ἦταν ἡ πρακτική ἀριθμητική. Ἡ δυσκολία μου στό συγκεκριμένο μάθημα προερχόταν ἀπό τήν ἀνάγκη νά ἐπιλύσεις ἀριθμητικά προβλήματα χωρίς τήν χρήση ἐξισώσεων, πού θά καθιστοῦσαν εὔκολη τήν ἐπίλυσή τους, ἀλλά μέ τρόπους πού νά εἶναι λογικά καί ἐπαγωγικά προσβάσιμα στήν παιδική ἀντίληψη.

Αὐτή τήν δυσκολία, ἔμελλε νά τήν συναντήσω πολλά χρόνια ἀργότερα στήν Ἀφρική! Ἐδῶ, στή Μαύρη Ἤπειρο, ἐπιβάλλεται, μέ ἁπλά λόγια νά μεταγγίσεις τά δόγματα καί τίς ἀλήθειες τῆς Ἁγίας Πίστεως καί Παραδόσεώς μας, χωρίς λάθη καί ἐκπτώσεις, ἀλλά προσαρμοσμένα στήν ἀντίληψη καί διάθεση τῶν Ἀφρικανῶν ἀδελφῶν μας. Αὐτό, σέ συνδυασμό μέ τό γεγονός ὅτι ἡ σκέψη καί ἡ ἀντίληψη περί Χριστιανισμοῦ εἶναι ἤδη διαμορφωμένες ἀπό προτεσταντικές καί παπικές πρακτικές, καθιστοῦν ἀκόμη δυσκολότερη τήν μετάγγιση τοῦ Ὀρθόδοξου εὐαγγελισμοῦ. Τήν ἀφομοίωση δέ τοῦ Εὐαγγελίου, δυσχεραίνει ὁ μεγάλος ἀναλφαβητισμός τῶν ἀφρικανῶν ἰθαγενῶν πού ζοῦν στά χωριά, μακριά ἀπό τίς πόλεις, ὁ ὁποῖος ἐπιβαρύνεται ἀπό τίς πρωτόγονες προκαταλήψεις πού διατηροῦν, ὅπως τήν ἐμμονή στήν λατρεία τῶν πνευμάτων, τή μαγεία, τήν πολυγαμία, τή μέθη κ.λ.π. Στά θετικά πού μπορεῖ κάποιος νά τούς χρεώσει, συγκαταλέγονται ἡ ἀκακία, ἡ ἀφελότητα, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ ἁπλότητα καί ἡ αἰσιοδοξία τους.

Ὁ ἱεραπόστολος πρέπει νά ἔχει μεγάλα ἀποθέματα ὑπομονῆς, πί-

στεως, προσευχῆς καί ἀγάπης, γιά νά μπορέσει νά ὑπερνικήσει τίς ἀνθρώπινες δυσκολίες πού καθημερινά συναντᾶ καί κυρίως τήν θλίψη ἀπό τήν διαπίστωση ὅτι σέ κάθε του βῆμα συναντᾶ καί κάποια διαφορετική «ἐκκλησία», ἀπό αὐτές πού κάθε μέρα σάν μανιτάρια ξεφυτρώνουν στήν εὔφορη Ἀφρικανική γῆ.

Φταίει ἄραγε ὁ Ὀρθόδοξος κόσμος, πού γιά τόσους αἰῶνες ἀμέλησε τόν εὐαγγελισμό τῶν Ἀφρικανῶν, ἤ μήπως ἦταν θέλημα Θεοῦ αὐτή ἡ ὀλιγωρία μας, διότι ἡ Ἀφρική δέν ἦταν ὥριμη γιά νά δεχθεῖ τήν Ὀρθοδοξία; Καί τώρα πού ἐπιτέλους ἔφτασε ἡ ὥρα, πού εἶναι οἱ ἐργάτες γιά τήν σπορά; Ἡ διαπίστωση ἐξάλλου, ὅτι στίς ἡμέρες μας οἱ Ὀρθόδοξοι εἶναι διχασμένοι μεταξύ τους, μᾶς ἀπογοητεύει ἀκόμη περισσότερο, διότι ἀποδεικνύει ὅτι μετά ἀπό τόσους αἰῶνες χριστιανισμοῦ, κόντρα στό μήνυμα τῆς Εὐαγγελικῆς Διακονίας, καταγινόμαστε νά βροῦμε τρόπους πῶς νά ἐξουσιάσουμε τούς ἄλλους, εἴτε προσπαθώντας νά ἀποδείξουμε ὅτι εἴμαστε περισσότερο Ὀρθόδοξοι ἀπό τούς ἄλλους, εἴτε προβάλλοντας τήν ἀριθμητική μας ὑπεροχή, καί πάλι σέ ἀντίθεση μέ τό εὐαγγελικό: «μή φοβοῦ τό μικρόν ποίμνιον, ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατήρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τήν βασιλείαν» (Λουκ. 12:32).

Διαβάζουμε στό βιβλίο τῶν Βασιλειῶν Β΄24, ὅτι ὁ Δαβίδ κάποτε ἐξόργισε τόν Θεό, διότι ἔδωσε τήν ἐντολή στόν στρατηγό του Ἰωάβ, νά μετρήσει τούς στρατιῶτες του. Ξαφνικά ὅμως ὁ Δαβίδ ἔνιωσε τύψεις στή συνείδησή του, πού ἔκανε ἀπογραφή, καί εἶπε στόν Κύριο: «Ἁμάρτησα βαριά μ'αὐτό πού ἔκανα! Ἀναγνωρίζω πόσο ἀνόητα φέρθηκα, διότι πίστεψα ὅτι μέ τήν δύναμη τῶν ὅπλων μου νικάω καί ὄχι μέ τήν βοήθειά σου. Κύριε, σέ παρακαλῶ συγχώρησε τήν ἁμαρτία τοῦ δούλου σου». Τότε ἔστειλε ὁ Θεός μιά θανατηφόρα ἐπιδημία στούς Ἰσραηλίτες καί πέθαναν ἑβδομήντα χιλιάδες ἄνθρωποι.

Μᾶς δίδασκε ὁ ἅγιος Πορφύριος, ὅτι στήν Ἱεραποστολή δέν χρειάζονται λόγια πολλά, ἀλλά χρειάζεται παράδειγμα. Ἐπέμενε νά ζοῦμε ἁπλά καί ἀπαλά, νά ἐξασκήσουμε τόν ἑαυτό μας νά μάθει νά ἀκούει πολύ καί νά μιλᾶ λίγο, νά σέβεται τήν κάθε μορφή ὕπαρξης, νά μήν πιέζουμε τά πρόσωπα, γιατί περισσότερο ἀπό ὅλα ὁ Θεός σέβεται τήν ἐλευθερία μας. Νά νικᾶμε τόν πειρασμό τῆς νίκης. Νά ξεπερνᾶμε τόν πειρασμό τῶν ἀριθμῶν, διότι αὐτό ἐξοργίζει τόν Θεό περισσότερο ἀπό ὅλα. Τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ κοστίζει στόν ἄνθρωπο καί εἶναι «στενή ἡ πύλη καί ὀλίγοι εἰσίν οἱ εὑρίσκοντες αὐτήν» (Ματθ. 7,14).

Συγχώρησε, Κύριε, τίς μικρότητές μας καί μήν ἐμποδίσεις τήν χάρη Σου νά σκεπάσει τόν λαό Σου, ἐξαιτίας τοῦ ἐγωισμοῦ μας. Ἀμήν!

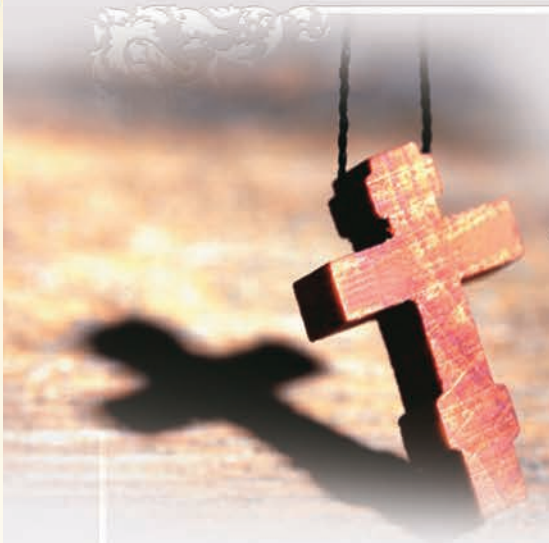

«Γενηθήτω τό θέλημά Σου»

Φάνυς Κουντουριανοῦ - Μανωλοπούλου

Ὁ Γρηγόρης διαγνώσθηκε μέ καρκίνο στό τελευταῖο στάδιο, ὅταν ἦταν μόλις δεκατεσσάρων χρόνων. Ἦταν μοναχοπαίδι κι οἱ γονεῖς καί ὅλοι οἱ συγγενεῖς του, βυθίστηκαν σέ μαύρη ἀπελπισία. Ξεκίνησαν χημειοθεραπεῖες, ἀκτινοβολίες ἀλλά ὅλοι οἱ γιατροί, ὅπου τό ἔτρεξαν τό παιδί, δέν τούς ἔδιναν τήν παραμικρή ἐλπίδα. Ὁ καρκίνος ἦταν ἄκρως ἐπιθετικός καί στήν ἡλικία τοῦ Γρηγόρη τά κύτταρα πολλαπλασιάζονται μέ ἐκπληκτική ταχύτητα μέ ἀποτέλεσμα ὁ καρκίνος νά διασπείρεται ἀνεξέλεγκτα. Ἡ μόνη τους ἐλπίδα ὁ Θεός καί οἱ προσευχές. Ἡ μάνα πῆρε τίς ροῦγες καί παρακαλοῦσε συγγενεῖς καί φίλους νά προσεύχονται γιά τό γιό της. Ἔστειλαν μηνύματα στήν Ἱερουσαλήμ, στό Σινά, στό Ἅγιον Ὄρος νά κάνουν σαρανταλείτουργα γιά τήν ὑγεία τοῦ παιδιοῦ, γιά νά τούς τόν χαρίσει, ἕνα μοναχοπαίδι τό εἶχαν.

Οἱ προσευχές εἰσακούσθηκαν. Τό θαῦμα ἔγινε κι ἦταν τόσο φανερό, θεαματικό, πού καί οἱ πιό δύσπιστοι ἀναγκάσθηκαν νά παραδεχθοῦν ὅτι ἐδῶ ὑπῆρξε κάτι ἐξωλογικό, ὑπερβατικό, πέρα ἀπό τά ἀνθρώπινα ὅρια, ἐδῶ ὑπῆρξε θεϊκή παρέμβαση πού ἄλλαξε τόν ροῦν τῆς φύσεως. Τό θαῦμα συζητήθηκε γιά πολύ καιρό κι ἔκανε πολλούς, πού ἀμφισβητοῦσαν τήν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ, ν᾽ ἀναθεωρήσουν. Ἀλλά ὅπως συμβαίνει στά ἀνθρώπινα πράγματα ἄλλα ἐπάλληλα γεγονότα τράβηξαν τήν προσοχή τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι συνέχισαν τήν καθημερινότητά τους καί τό θαῦμα ξεχάστηκε.

Ὁ Γρηγόρης πέρασε μιά δύσκολη, τραυματική ἐφηβεία

κι οί γονεῖς του μέ τή δοτικότητά τους, μέ τήν αὐταπάρνησή τους καί μέ τή λατρεία πού τοῦ ἔδειχναν, τοῦ ἔστελναν λάθος μηνύματα ὅτι εἶναι αὐτός τό κέντρο τοῦ σύμπαντος καί κάθε ἐπιθυμία του ὀφείλουν ὅλοι νά τοῦ τήν πραγματοποιοῦν. Ἔτσι νόμιζε ὁ Γρηγόρης, πού εἶχε μεταβληθεῖ σέ τυραννίσκο τῶν γονιῶν του. Ἔδειξε μιά πρωτόγονη λαχτάρα νά γνωρίσει ὅλες τίς χαρές τῆς ζωῆς, παράτησε τό σχολεῖο, ἔμπλεξε μέ κακές παρέες κι ἔπεσε στά ναρκωτικά.

Μιά μέρα, πού δέν εἶχε χρήματα νά πληρώσει τή δόση του, μπῆκε στό σπίτι τῆς ἀδελφῆς τῆς μητέρας του γιά νά κλέψει. Γιά κακή της τύχη, ἐκείνη πού τόσο εἶχε κλάψει καί τόσο εἶχε προσευχηθεῖ γιά τήν ἴασή του, γύρισε σπίτι καί τόν ἔπιασε ἐπ᾽αὐτοφώρω νά κλέβει, κι αὐτός, ἀδίστακτα, γιά νά μήν τόν προδώσει, τήν σκότωσε. Γρήγορα ἡ ἀστυνομία ἐξιχνίασε τό ἔγκλημα καί συνελήφθη.

Οἱ γονεῖς, γιά νά τοῦ συμπαρασταθοῦν, γιά νά πληρώσουν δικηγόρους νά πέσει στά μαλακά, πούλησαν τό σπίτι τους καί ὅ,τι ἄλλο περιουσιακό στοιχεῖο εἶχαν. Ἡ ποινή πού τοῦ ἐπιδικάσθηκε ἦταν, σχετικά μικρή, καθώς ἐλήφθη ὑπόψη καί τό νεαρό τῆς ἡλικίας του. Ἡ φυλακή ἀντί νά τόν ἀναμορφώσει τόν μεταμόρφωσε κυριολεκτικά σέ ἕνα τέρας. Οἱ γονεῖς του ζοῦσαν μέ μιά πενιχρή σύνταξη, πού ἴσα - ἴσα ἀρκοῦσε νά πληρώνουν τό νοίκι καί τούς λογαριασμούς. Ὅταν ἀποφυλακίσθηκε τό μαρτύριό τους μεγάλωσε. Κάθε μέρα καυγάδες γιά νά τοῦ δώσουν λεφτά γιά τή δόση του κι ὕστερα ξύλο, βρισιές, χυδαιότητες.

Ἡ ἀπελπισμένη μάνα ἐξομολογήθηκε μιά μέρα μέ ἀπόγνωση στή φίλη της:

- Ἡ πιό σημαντική προσευχή εἶναι τό «Γενηθήτω τό θέλημά Σου». Ἄν τότε πού ἀρρώστησε ὁ Γρηγόρης, δέν βάζαμε ὅλους τούς μοναχούς, γνωστούς κι ἀγνώστους, νά προσεύχονται, γιά νά γίνει καλά, τό παιδί θά εἶχε φύγει ἀπό κοντά μας ἀλλά ἔτσι μικρό κι ἀγνό πού ἦταν τότε, θά πήγαινε κοντά στό Χριστό καί θά σωζόταν ἡ ψυχή του. Τώρα κι αὐτό ἔχασε τόν Παράδεισο κι ἐμᾶς μᾶς ἔβαλε νά ζοῦμε σέ καθημερινή κόλαση. Τώρα μόνο αὐτό λέω κάθε μέρα στήν προσευχή μου: «Γενηθήτω τό θέλημά Σου, Κύριε». Γιατί μόνο Ἐσύ ξέρεις τό καλύτερο γιά τόν καθένα μας.

Τί νόημα ἄραγε νά ἔχουν τά ταξίδια ἄν εἶναι μοναχικά;
Τί ὀμορφιά νά ἔχουν τά τοπία ὅταν εἶναι ἄδεια
ἀπό ἀγαπημένα πρόσωπα;
Πόσο ρομαντισμό μπορεῖ νά ἔχουν οἱ νύχτες
ἄν περιδιαβαίνεις μονάχος στούς δρόμους;
Πόσο ἐντυπωσιακό μπορεῖ νά εἶναι ἕνα ἡλιοβασίλεμα,
χωρίς μάτια ἀγαπημένα νά τό μοιράζονται;
Πόσο μπορεῖς νά ἀπολαύσεις ἕνα βιβλίο,
ἄν δέν μπορεῖς μετά νά τό συζητήσεις μέ κάποιον;
Πόσο ἔρημα φαίνονται ὁ κάμπος καί τό πέλαγος,
χωρίς ψυχές ἀνθρώπων νά τά ζωντανεύουν;
Ἐρημιά γύρω μας κι ἐντός μας,
χωρίς τήν χαρά τῆς συνοδοιπορίας.
Ἀναζητοῦμε πρόσωπα γιά νά μοιραστοῦμε τήν χαρά τῆς διαδρομῆς...
Μιά ματιά, μιά κουβέντα, ἕνα χαμόγελο ἀγαπημένου προσώπου...

Χρυσό το ἡλιοβασίλεμα τήν ὄψη μας πυρώνει,
λέει ὁ ποιητής κι ὅλα ἀποκτοῦν
πάλι νόημα καί λούζονται στό φῶς.
Ἔχουμε ἀνάγκη φίλους κι ἀδελφούς
νά μοιραστοῦμε τήν χαρά καί τήν λύπη μας,
σκέψεις καί συναισθήματα, ὄνειρα καί ἐπιθυμίες.
Μά πάνω ἀπ' ὅλα ἔχουμε ἀνάγκη Ἐκεῖνον
πού καταλύει κάθε μοναξιά καί πού ὁ γλυκός Του λόγος
στόν πλησίον μᾶς ὁδηγεῖ,
καί προτρέπει νά γίνουμε κοινότητες προσώπων
κι ὄχι ἄτομα πού ζοῦν ἰδιωτικά σά νά'ναι ἐξορισμένα...

ΑΠΟΨΕΙΣ-ΣΧΟΛΙΑ στην ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Ἑλληνική γλώσσα, ἄυλος πλοῦτος μυθικῆς ἀξίας

Γράφει
ὁ Παναγιώτης Μυργιώτης

Ἡ γλώσσα κάθε λαοῦ ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά βασικά στοιχεῖα τῆς ταυτότητάς του. Εἶναι ἀπαραίτητο ἐργαλεῖο γιά τήν καθημερινότητά του. Νά ἐπικοινωνήσει μέ τόν διπλανό του, νά ἐκφράσει τίς σκέψεις του, τά αἰσθήματα τά ἀνθρώπινα καί τίς πνευματικές ἀναζητήσεις. Γιά νά ἐκφράσει ἁπλές ἔννοιες ἤ πολύπλοκα διανοήματα εἶναι ἀπαραίτητο νά χρησιμοποιήσει ὡς ἐργαλεῖο τόν γλωσσικό πλοῦτο πού κατέχει ὁ ἄνθρωπος. Προφανές εἶναι τό γεγονός ὅτι γιά νά ἐκφράσεις ἔννοιες πνευματικές πρέπει τό γλωσσικό ὁπλοστάσιο νά εἶναι πλούσιο. Ἱκανό νά ἐκφράσει τίς ἀποχρώσεις τῆς αὐτῆς ἰδέας ἤ τοῦ ἰδίου πράγματος. Ἡ ἑλληνική γλώσσα ἔχει ἀποδείξει διαχρονικά ὅτι ἔχει τήν δυνατότητα αὐτή. Βοήθησε καί βοηθᾶ τήν ἐπιστήμη νά ἐκφράζει λεπτότατες φιλοσοφικές ἤ ἰδεατές ἔννοιες καί ὁρισμούς. Ἔχει τεράστια πλαστικότητα καί τρομερή αὐστηρότητα. Στοιχίζεται στή μαθηματική δομή καί λογική. Τό ἕνα βοηθᾶ τό ἄλλο. Τό ἑλληνικό γλωσσικό ὁπλοστάσιο ἔχει δανείσει πάρα πολλές λέξεις στήν ἐπιστήμη. Δέν μιλᾶμε γιά ἀλληλοεπίδραση ἀλλά γιά προσφορά. Ἡ διαχρονικότητα τῆς ἑλληνολαλιᾶς εἶναι ἀδιαμφισβήτητη. Λέξεις ἤ προτάσεις τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν ἤ γενικότερα τῆς ἀρχαιοελληνικῆς γραμματείας διασώζονται καί στήν ὁμιλούμενη σήμερα. Ἀναφέρω μερικές. Αἰδώς Ἀργεῖοι, ἀντίπαλον δέος, ἀπό μηχανῆς θεός, ἀσκός τοῦ Αἰόλου, δρακόντεια μέτρα, κλπ.

Τήν ἑλληνική γλώσσα ἀξίζει κανείς καί νά τή μάθει καί νά τήν ἀγαπήσει. Καί γιά τίς ἀρετές της, ἀλλά κυρίως διότι ἔχει ἐκφράσει ἕναν μεγάλο πολιτισμό, ὁ ὁποῖος στήν ἀρχή τῆς μακρᾶς διάρκειάς του διαμόρφωσε καί κωδικοποίησε τήν πρώτη καί καταστατική στρώση τοῦ ἀνώτερου λεξιλογίου καί τοῦ ἐννοιολογίου τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, καί πού δέν ἔπαψε ἔκτοτε, σέ ὅλη τήν ἱστορική συνέχειά του, νά ζυμώνεται μέ

τίς μεγάλες ἱστορικές στιγμές τῆς Ἀνατολῆς καί τῆς Δύσης.

Ἡ ἑλληνική γλώσσα κατά τήν ἀρχαιότητα εὐτύχησε νά καταστεῖ φορέας μορφοποίησης καί μεταβίβασης σημαντικῶν ἐπιστημονικῶν θεωριῶν, φιλοσοφικῶν θεωρήσεων καί λογοτεχνικῶν κειμένων. Στήν ἑλληνική γράφτηκαν λίγο ἀργότερα τά πιό σημαντικά κείμενα τοῦ χριστιανισμοῦ γιά νά διαδοθοῦν σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο. Στό διάβα τῶν αἰώνων ὑπῆρξε καθοριστική ἡ συμβολή της ὡς μέσου ἀποθησαύρισης καί διάδοσης τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καί ἐπιβιώνει ὡς τίς μέρες μας, στή νεότερη ἐκδοχή της, ὡς μιά ἀπό τίς μακροβιότερες ζωντανές γλῶσσες παγκοσμίως.

Ἡ σημασία τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας καί τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ εἶναι οἰκουμενική. Ἡ ἑλληνική γλώσσα εἶναι ἀπό τίς πιό γόνιμες στόν κόσμο εἶναι πηγή ἀξιῶν καί φανερώνει τήν ποιότητα καί τήν ἀντοχή τοῦ πολιτισμοῦ μας. Πρόκειται γιά μιά γλώσσα πού μιλιέται ἀδιάλειπτα γιά αἰῶνες! Σύμφωνα μέ τά λόγια τοῦ Νομπελίστα ποιητῆ Ὀδυσσέα Ἐλύτη «Εἴμαστε οἱ μόνοι σέ ὁλόκληρη τήν Εὐρώπη πού ἔχουμε τό προνόμιο νά λέμε τόν οὐρανό "οὐρανό" καί τή θάλασσα "θάλασσα" ὅπως τήν ἔλεγαν ὁ Ὅμηρος καί ὁ Πλάτωνας πρίν δυόμισι χιλιάδες χρόνια». Ἡ ἀδιάσπαστη ἑνότητα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας δείχνει τόν λεκτικό καί ἐννοιολογικό της πλοῦτο καί ἀποκαλύπτει τήν ἀνθεκτικότητά της

στό πέρασμα τοῦ χρόνου, ἀλλά καί τή συνέχεια τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Αὐτῆς τῆς ὑπέροχης γλώσσας τήν ὁποία σεβάστηκε ὁ χρόνος καί ἡ ἱστορία, ἐμεῖς οἱ νεοέλληνες τῆς συμπεριφερόμαστε ὡς ξένοι, ἐκφραζόμενος ἐπιεικῶς λίαν. Τή μήτρα τῆς γλώσσας αὐτῆς τή θεωροῦμε νεκρή ἤ μή ἔχουσα σχέση μέ τό σήμερα. Ἀγνοοῦμε π.χ. τό ὕδωρ, ἀλλά χρησιμοποιοῦμε τόν ὑδραυλικό ἤ τό ὑδραγωγεῖο. Ἔχουμε τήν τάση νά χρησιμοποιοῦμε λέξεις ξενόφερτες ἀντί ἑλληνικές π.χ. λέμε disco ἀντί δισκοθήκη καί πολλά ἄλλα.

Ἡ κατάντια αὐτή τοῦ γλωσσικοῦ μας ἐπιπέδου καί ἡ λεξιπενία μέ ὁδήγησε στή γραφή τοῦ παρόντος. Θέλω νά πιστεύω ὅτι τό ἴδιο πιστεύουν καί πολλοί ἄλλοι. Εἶναι σίγουρο ὅτι ἕνα τέτοιας σημασίας καί ζωτικῆς ἀξίας θέμα δέν ἐξαντλεῖται σέ ἕνα ἀρθρίδιο ἑνός μαθηματικοῦ.

Εἰς μνημόσυνον

Γεώργιος Παπαδόπουλος

(1955 – 2019)

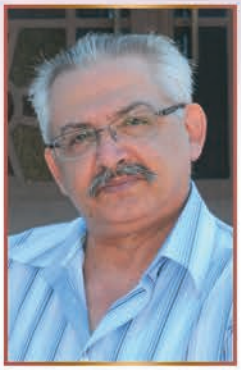

Μές στήν περίοδο τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, στίς 17 Ἀπριλίου, ξεπροβαδίσαμε στόν οὐρανό τόν ἀγαπητό ἐν Χριστῷ ἀδελφό μας **Γεώργιο Παπαδόπουλο**, ἐκλεκτό συνεργάτη καί μέλος τοῦ συλλόγου τῆς «**Κυριακῆς**».

Εὐγνωμοσύνης ἔνθετο ἀποτελεῖ τό ἀφιέρωμά μας αὐτό στόν μακαριστό ἀδελφό μας Γεώργιο. Ὑπῆρξε ὁ ἄνθρωπος πού συνετέλεσε, χρησιμοποιώντας τήν ἠλεκτρονική τεχνολογία καί τίς γνώσεις του, στήν διάδοση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Πλῆθος ἐκδηλώσεων καί ὁμιλιῶν πού πραγματοποιήθηκαν στήν αἴθουσα τοῦ συλλόγου ἔχουν φιλοξενηθεῖ καί προβάλλονται από τά ἠλεκτρονικά μέσα ἐνημερώσεως χάρη σ᾽ αὐτόν. Ὁ ἀγαπητός μας ἀδελφός Γεώργιος ἄφησε τό ἀποτύπωμα τῆς ἱεραποστολικῆς του διακονίας παρακαταθήκη σέ ὅλους μας γιά νά τόν μνημονεύουμε στίς προσευχές μας. Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του.

Ἀπόσπασμα τοῦ ἐκφωνηθέντος λόγου τήν ἡμέρα τοῦ μνημοσύνου του (25 Μαΐου 2019), ἀπό τόν πνευματικό του πατέρα Στέφανο Παπαθανασίου παραθέτουμε παρακάτω.

Ποιός ἄραγε εἶναι ἐκεῖνος πού γνωρίζει ποιό εἶναι τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ στή ζωή του; Κανείς μας! Τό μόνο σίγουρο σ᾽αὐτήν ἐδῶ τή ζωή εἶναι ὅτι ἔχουμε ἡμερομηνία λήξης. Ἤρθαμε γιά νά φύγουμε. Τό ζητούμενο ὅμως εἶναι πῶς θά φύγουμε; Θά εἴμαστε ἕτοιμοι; Θά εἴμαστε τακτοποιημένοι πνευματικά, κατά τήν πίστη μας; Ἀλλοῦ εἶναι ἡ κατοικία μας, ἀλλοῦ ἡ ζωή μας. Ἐδῶ εἴμαστε προσωρινοί κάτοικοι. Ἡ μόνιμη κατοικία μας εἶναι στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Καλούμαστε νά γίνουμε Οὐρανοπολίτες τοῦ Παραδείσου. Γιά νά γίνει ὅμως αὐτό θά πρέπει νά δώσουμε κάποιες ἐξετάσεις σ᾽αὐτήν ἐδῶ τή ζωή. Ὁ ἀδελφός μας Γεώργιος τίς ἔδωσε αὐτές τίς ἐξετάσεις καί τίς πέρασε μέ ἄριστα!

Διότι ἀγωνίστηκε μέχρι τέλους τόν καλόν ἀγώνα χωρίς γογγυσμό. Καί δικαιοῦται ὡς ἀνταμοιβή του θά λέγαμε νά λάβει τό στεφάνι πού δίδει ὁ Κύριος ὡς βραβεῖο. Κατά το: «τόν ἀγώνα τόν καλόν ἠγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα· λοιπόν ἀποκειταί μοί ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὅν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής…».

Ὁ ἀδελφός μας Γεώργιος ἦταν ἕνας χαρισματικός ἄνθρωπος, καί τά χαρίσματα πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεός τά χρησιμοποιοῦσε γιά νά δοξάζεται ὄχι ἐκεῖνος, ἀλλά ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Δέν ἦταν ἄνθρωπος τῆς θεωρίας, ἀλλά τῆς πράξης. Ἄνθρωπος ἁπλός, ταπεινός, εἰλικρινής, γνήσιος, δίκαιος, ἐργατικός, φιλότιμος, ἀφιλάργυρος, ἀνιδιοτελής, διακριτικός, μέ πνεῦμα θυσίας, μέ ἀγάπη πρός ὅλους, μέ καρδιά μικροῦ παιδιοῦ. Πατριώτης, εὐλαβής ψάλτης, καλός δάσκαλος, σωστός σύζυγος, πατέρας καί παππούς, πολύτιμος φίλος καί συνεργάτης, διακριτικός σύμβουλος καί ἀγαπητός σέ ὅλους. Θά μπορούσαμε νά μιλᾶμε ὧρες καί μέρες ἀτέλειωτες γι' αὐτόν τόν ἄνθρωπο καί γιά τίς ὄμορφες στιγμές πού ζήσαμε μαζί του. Ποιός ἀπό ἐμᾶς ἄλλωστε, δεν θά εἶχε νά ἀναφέρει ἔστω καί μιά μικρή ἱστορία, ἕνα περιστατικό, μιά εὐεργεσία, μιά συμβουλή, ἕναν καλό λόγο πού θά μᾶς εἶχε πεῖ;

Παρ' ὅλα αὐτά νιώθω ὅτι θά τόν ἀδικούσαμε. Ὅ,τι κι ἄν ποῦμε θά εἶναι πολύ λίγο γιά ἐκεῖνον καί εἶμαι σίγουρος ὅτι δέν θά ἤθελε τίποτα νά ποῦμε ἀπό ὅλα αὐτά πού ἀναφέραμε ἀφοῦ ἀγαποῦσε τήν ἀφάνεια. Δέν γίνεται ὅμως νά σιωποῦμε σέ ἕνα παράδειγμα πρός μίμηση.

Ἄραγε ποιό ἦταν ὅμως τελικά αὐτό τό στοιχεῖο πού διέκρινε τόν ἀδελφό Γεώργιο καί τόν ἔκανε νά ξεχωρίζει ἀνάμεσα στά τόσα ἄλλα χαρίσματα πού τοῦ χάρισε ὁ Θεός; Ἡ σχέση του μέ τόν Χριστό. Τό γεγονός ὅτι προσπαθοῦσε νά εἶναι σωστός χριστιανός. Εἶχε στοιχίσει τή ζωή του μέ τή ζωή τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας πού ὑπεραγαποῦσε καί ὅλων τῶν ἁγίων τῆς ἐκκλησίας μας. Ζοῦσε μυστηριακή ζωή, κοινωνοῦσε, ἐξομολογοῦνταν καθαρά, τηροῦσε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί ἦταν «προσδεχόμενος τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Ἦταν φίλος τοῦ Χριστοῦ…

Τό καλύτερο μνημόσυνο πού ἔχουμε λοιπόν νά τοῦ κάνουμε ἐμεῖς εἶναι νά τοῦ μοιάσουμε στήν ἀγάπη, στήν πίστη καί στήν δίψα πού εἶχε γιά τόν Χριστό καί νά εὐχηθοῦμε ὁ Θεός νά τόν ἀναπαύσει στήν αἰώνια Βασιλεία Του.

«Χριστός σε ἀναπαύσοι ἐν χώρᾳ ζώντων, καὶ πύλας Παραδείσου ἀνοίξοι σοι, καὶ βασιλείας δείξοι πολίτην, καὶ ἄφεσίν σοι δῴη, ὧν ἥμαρτες ἐν βίῳ φιλόχριστε…». Ἀμήν.

Ἀπό τίς δραστηριότητες μας

Στήν Ἱ.Μ. Ἁγ.Ἱλαρίωνα στήν Ἀριδαία μέ τόν π. Παΐσιο

Στήν Ἱ.Μ. Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στήν Ὁρμύλια Χαλκιδικής

Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ὁλοκληρώθηκαν τά μαθήματα τῶν κύκλων καί οἱ ὁμιλίες στήν αἴθουσα τῆς **«Κυριακῆς»**. Πρῶτα ὁ Θεός, οἱ ἀπογευματινές μας συνάξεις θά ξεκινήσουν πάλι τήν τελευταία ἑβδομάδα τοῦ Σεπτεμβρίου. Βέβαια κάποιες δραστηριότητες συνεχίζονται καί τήν περίοδο τοῦ καλοκαιριοῦ ὅπως αὐτές τῶν ἀπογευματινῶν, ἡμερήσιων καί πολυήμερων προσκυνηματικῶν ἐκδρομῶν. Συγκεκριμένα τό **4ήμερο προσκύνημα στήν Τῆνο καί Ἄνδρο**, τό **προσκύνημα στό Ἅγιον Ὄρος**, ἡ **3ήμερη ἐκδρομή στήν Κέρκυρα** κ.ἄ. Νά σημειώσουμε ὅτι τήν καθοδήγηση τῶν προσκυνημάτων αὐτῶν τήν ἔχει ὁ Ἀρχιμ. Σάββας Ἁγιορείτης.

Ἀναφορά ἀξίζει νά γίνει καί στά **2 ἡμερήσια προσκυνήματα**, πού πραγματοποιήθηκαν τό προηγούμενο τρίμηνο, στήν Ἔδεσσα καί τήν Ἀριδαία τό πρῶτο, καί τό προσκύνημα σέ μοναστήρια τῆς Χαλκιδικῆς τό δεύτερο.

Ὁ περίπατος στήν φύση καί ἡ πεζοπορία στό βουνό, σέ συνδυασμό μέ ἐκκλησιασμό σέ μοναστήρια, ὅπως τοῦ Ἁγ. Διονυσίου καί τῆς Ἁγ. Τριάδος στόν Ὄλυμπο, ἦταν ἐπίσης ἀπό τίς προτάσεις πού πραγματοποιήθηκαν τό προηγούμενο τρίμηνο.

Κέντρο βέβαια ὅλων τῶν δραστηριοτήτων καί προσκυνημάτων εἶναι ἡ συνοδοιπορία μας μέ τό Χριστό καί αὐτό εὐχόμαστε στούς ἀγαπητούς ἀναγνῶστες τοῦ περιοδικοῦ γιά τούς ὑπόλοιπους μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ.

"ΚΥΡΙΑΚΗ"

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Κατερίνη, Β΄Πάροδος Εἰρήνης 2, παραπλεύρως Ταχ.Ταμιευτηρίου
(Euro Bank), τηλ. 2351022183

Ὁ Ἱεραποστολικὸς σύλλογος «Κυριακὴ»
*διοργανώνει 3ήμερο προσκύνημα στὴν **Κέρκυρα**,*
τὴν περίοδο 6 ἕως 8 Σεπτεμβρίου 2019
Τὸ προσκύνημά μας θὰ τὸ συνοδεύει ὁ γέροντας
τῆς ἱερᾶς μονῆς Ἁγ.Τριάδος Ἐδέσσης
π. Σάββας Ἁγιορείτης

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ

1η ἡμέρα 06/09/19. Παρασκευή: ΚΑΤΕΡΙΝΗ - ΚΕΡΚΥΡΑ
Ἀναχώρηση στίς 09:30 τό πρωί ἀπό τή Κατερίνη μέ προορισμό τήν Κέρκυρα. Ἄφιξη στήν Ἠγουμενίτσα, ἐπιβίβαση στό πλοῖο καί ἀπόπλους γιά τό πανέμορφο νησί τῶν Φαιάκων. Ἄφιξη καί μεταφορά στό ξενοδοχεῖο. Ἐλεύθερος χρόνος στήν πόλη τῆς Κέρκυρας.
1η διανυκτέρευση στὴν Κέρκυρα

2η ἡμέρα 07/09/19. Σάββατο: ΠΑΛΑΙΟΚΑΣΤΡΙΤΣΑ - ΑΧΙΛΛΕΙΟ - ΑΓ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ
Θεία λειτουργία καί ἀναχωροῦμε γιά τούς καταγάλανους κόλπους τῆς Παλαιοκαστρίτσας. Ἐκεῖ θά δοῦμε τό μοναστήρι τῆς Παναγίας, κτισμένο τό 13ο αἰώνα στήν κορυφή τοῦ βράχου. Συνεχίζουμε μέ ἐπίσκεψη στό πανέμορφο Ἀχίλλειο (παλάτι Φλωρεντιανοῦ ρυθμοῦ πού ἔκτισε ἡ Αὐτοκράτειρα Ἐλισάβετ). Ἔπειτα θά μεταβοῦμε στό γραφικό Ποντικονήσι (προαιρετικά) ὅπου βρίσκεται ἡ ἐκκλησία τῆς Παναγίας τῆς Βλαχέρνας. Τέλος προσκύνημα στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα (πολιοῦχος τῆς πόλης καί προσκύνηση τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου) καί στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὅπου φυλάσσεται τό λείψανο τῆς Ἁγίας Θεοδώρας τῆς Αὐγούστας. Ἐλεύθερος χρόνος στήν πόλη τῆς Κέρκυρας.
2η διανυκτέρευση στὴν Κέρκυρα

3η ἡμέρα 08/09/19. Κυριακή: ΚΕΡΚΥΡΑ-ΚΑΤΕΡΙΝΗ
Θεία λειτουργία στόν Ἅγιο Σπυρίδωνα. Ἐπιβίβαση στό πλοῖο καί ἀπόπλους γιά τήν Ἠγουμενίτσα. Τό βράδυ ἄφιξη στήν Κατερίνη.

ΤΙΜΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ: 155€ τὸ ἄτομο
Γιὰ πληροφορίες καί γιά νὰ κλείσετε θέση στὸ τηλέφωνο τοῦ συλλόγου: 23510 22183

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ:
- Ὅλες τὶς μετακινήσεις σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα μὲ πολυτελὲς λεωφορεῖο τοῦ γραφείου τουρισμοῦ CHORIV TRAVEL 50 θέσεων.
- Τίς δύο διανυκτερεύσεις στό ξενοδοχεῖο SUNSET 3* μέ πρωινό στήν περιοχή Μόν Ρεπό.
- Εἰσιτήρια πλοίων ἀτόμων καί λεωφορείου Ἠγουμενίτσα-Κέρκυρα-Ἠγουμενίτσα.

ΔΕΝ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ:
- Ἐπιπλέον γεύματα, ποτά, εἰσόδους μουσείων, φιλοδωρήματα καί ὁτιδήποτε δέν ἀναφέρεται ρητά στό πρόγραμμα ἤ ἀναφέρεται ὡς προαιρετικό.

Καλό Προσκύνημα